

Малкиятъ герой.

В селската църквица всичко бѣше готово за тържествената коледна служба. Клисарьтъ се луташе насамъ-нататъкъ и нареждаше едно-друго. Той отдавна бѣше измелъ най-внимателно Божия храмъ, бѣше лѣсналъ двата голѣми свѣщника като нови. Донесълъ бѣше и дърва за печката. Срѣдъ църквата бѣше послалъ новия килимъ. Върху пѣвниците той бѣше наредилъ и книгитѣ за пѣвцитѣ.

Всичко бѣше готово. Оставаха още три часа само и службата. тържествената служба, щѣше да започне. Съ каква радостъ той очакваше да наближи полунощъ, за да започне да бие камбѣнитѣ! Но, още е рано! Той извади часовника си, приближи се до издишцето, което свѣтулкаше предъ кроткия ликъ на Исуса Христа, погледна часовника и каза:

— Осемъ и половина! Има още време. Ще ида до кжщи, да видя що става тамъ, и пакъ ще дойда.

Затвори той внимателно вратата на църквата и излѣзе.

— Ще мина покрай дома на дѣдо попа, си каза той, може нѣщо да ме нареди. . .

Гжстъ, едъръ снѣгъ се сипѣше отъ небето. Всичко бѣше затрупано съ снѣгъ. Той едва можа да налучка пжтя: презъ гжстата снѣжна виелица той видѣ познатъ нему фенеръ, тръгна къмъ него и се изгуби въ нощния мракъ.

Скоро той стигна до кжщата на отца Николая и почука на портитѣ. Отвори му малкиятъ Стефанъ, единадесетъ-годишниятъ синъ на свещеника. Клисарьтъ изгърси снѣга отъ широката си яка и влѣзе.

— Дойдохъ, отче, да се обадя. Може нѣщо да ме наредишъ. . . Въ църквата всичко е готово.

— Добре синко. Гледай си работата. Щомъ дойде време, бий камбѣнитѣ. Азъ ще дойда самъ.

Сбогуваха се.

* * *

Майката на Стефча отдавна бѣше умрѣла. Отецъ Николай повика Стефча при себе си, до камината, гдето едри главни весело пламтѣха, и започна да му разказва за майка му.

— Колко тя те обичаше, синко! И едра сълза се потъркули по лицето му.

— Татко, нѣкой чука!

— Иди и вижъ, каза отецъ Николай.

Стефчо стана и излѣзе.

— Тебе търсятъ, татко. Отъ Кригодолего сж. Човѣкъ умиралъ, та те викатъ да го причастишъ.